

Cuprins

Printesa de Wales

Granada, 1491	7
6 ianuarie 1492.....	28
Palatul Dogmersfield, Hampshire, toamna anului 1501.....	38
Londra, 1501, iarna	83
Castelul Ludlow, primăvara anului 1502	161
Vara anului 1502	248

Printesa în așteptare

Vara anului 1503	271
------------------------	-----

Din nou Printesă

1504.....	349
1509.....	351

Katherine, regina Angliei

Vara anului 1509	415
Toamna anului 1509	423
Vara anului 1510	448
Iarna anului 1510	492
Primăvara anului 1511.....	497
Vara anului 1512	530
Iarna anului 1512	532

Primăvara anului 1513.....	538
Vara anului 1513	548
Blackfriars Hall. Nunțiul papal constituit ca tribunal audiază chestiunea Divorțului Regal, iunie 1529	569
<i>Nota autoarei</i>	575

PHILIPPA
GREGORY

Prințesa statornică

Traducere din limba engleză
și note de Ioana Georgescu

POLIROM
2022

— Ți va lipsi regina, așa spune, zise el brusc în franceză, când ea se apropie.

— Așa e, răspuse ea fără șovaială. Condoleante pentru pierderea soției. Sînt convinsă că mama și tata ar vrea să vă transmit și condoleantele lor.

El dădu din cap, fără să-și ia ochii de la chipul ei.

— Acum suferim amindoi, spuse el. Tu ți-ai pierdut partenerul de viață, iar eu l-am pierdut pe al meu.

Văzu cum privirea ei devine mai dură.

— Într-adevăr, spuse cu siguranță în glas. Așa e.

El se întreba dacă ea încerca să deslușească înțelesul ascuns al vorbelor sale. Dacă mincea aceea ascuțită lucra la adăpostul chipului frumos, nu se vedea nici un semn din afară.

— Trebuie să-mi împărtășești secretul resemnării tale, spuse el.

— A, nu cred că sînt resemnată.

Henric fu intrigat.

— Nu?

— Nu. Cred că Dumnezeu știe ce e drept pentru fiecare dintre noi și voia Lui se va împlini.

— Chiar și atunci când căile Lui sînt întortocheate, iar noi, păcătoșii, rătăcim în întuneric?

— Eu îmi cunosc destinul, spuse Catalina liniștită. A fost destul de bun să mi-l dezvăluie.

— Atunci, faci parte dintre puținii aleși, spuse el, încercînd s-o facă să rîdă de ea însăși.

— Știu, spuse ea fără urmă de zîmbet.

El își dădu seama că tînăra era convinsă că Dumnezeu îi arătase viitorul.

— Sînt norocoasă.

— Și care e planul minunat al lui Dumnezeu pentru tine? întrebă el sarcastic.

Spera atît de mult ca ea să spună că trebuie să fie regina Angliei; astfel ar fi putut s-o întrebe sau să se apropie de ea sau să-i arate ce gînduri avea.

— Să implinesc voia Domnului, desigur, și să-i aduc împărăția pe pămînt, spuse ea cu istetîme, ocolindu-i din nou întrebarea.

Vorbesc cu atîta încredere despre voia Domnului și-i amintesc regelui că am fost crescută să devin Prințesă de Wales, dar adevărul e că Dumnezeu nu-mi vorbește. Din ziua morții lui Arthur, nu mai am nici o siguranță că sînt binecuvîntată. Cum să mă consider binecuvîntată cînd am pierdut singurul lucru care îmi întregea viața? Cum să mă cred binecuvîntată cînd nu cred că voi mai fi vreodată fericită? Dar trăim într-o lume de credincioși – trebuie să spun că mă aflu sub paza Domnului, trebuie să-i fac să creadă că sînt sigură de soarta mea. Sînt fiica Isabellei de Spania. Moștenirea mea e siguranța.

Dar adevărul e că sînt din ce în ce mai singură. Mă simt din ce în ce mai singură. Între mine și disperare nu stau decît promisiunea pe care i-am făcut-o lui Arthur și firul subțire, ca o cusătură de aur dintr-un covor, al hotărîrii mele.

Mai 1503

Din bună-cuviință, regele Henric n-a mai căutat-o pe Catalina timp de o lună, dar după ce s-a încheiat perioada de doliu, i-a făcut o vizită formală la Durham. Întregul alai fusese anunțat că va veni și se îmbrăcaseră toți cores-punzător. El a observat ponoseala draperiilor, covoarelor și perdelelor și a zîmbit în sinea lui. Dacă era la fel de chibzuită pe cît credea

el, avea să se bucure de rezolvarea situației sale atât de stînjenitoare. S-a felicitat singur că nu-i ușurase cu nimic viața în ultimul an. Ar trebui să știe deja că depindea în întregime de bunul lui plac și că părinții ei nu puteau face nimic s-o elibereze.

Crainicul său deschise larg ușa dublă a anticamerei și strigă:

— Altetă Sa Regele Henric al Angliei...

Henric îi făcu semn să renunțe la celelalte titluri și intră să-și vadă nora.

Purta o rochie de culoare închisă, cu mîneci despicate, lăsînd să se vadă căptușcala albastră, un pieptar cu broderii bogate și o bonetă albastru-închis. Ținuta îi scotea în evidență părul de culoarea chihlimbarului și ochii albaștri, iar el zîmbi de plăcere cînd o văzu făcîndu-i o reverență adîncă și ridicîndu-se.

— Altetă, spuse ea blînd, e o adevărată onoare.

El trebui să facă un efort să-și ia ochii de la gîtul ei alb ca laptele și de la chipul neted care-l privea. Trăise toată viața cu o femeie frumoasă, de vîrsta lui; acum avea dinainte această fată destul de tină să-i fie fiică, tină și parfumată ca o floare, cu pieptul bogat și tare. Era pregătită pentru căsătorie, într-adevăr, mai mult decît pregătită. Era o fată numai bună de dus în pat. Se controlă pe dată, gîndindu-se că era pe jumătate un desfrînat și pe jumătate îndrăgostit, dacă simțea o astfel de dorință pentru mireasa fiului său mort.

— Vă pot oferi ceva de băut? întrebă ea cu un zîmbet ascuns.

Se gîndi că, dacă ar fi fost mai în vîrstă, mai sofisticată, ar fi bănuit-o că se joacă cu el, așa cum face un pescar priceput, ca să prindă un somon.

— Mulțumesc, aș dori un pahar cu vin.

Și astfel reuși să-l prindă în capcană.

— Mă tem că nu am nimic destul de bun să vă ofer, spuse ea calm. Nu mai am nimic în pivniță și nu-mi permit să cumpăr vin de soi.

Henric nu-i arătă cu nici un chip că și-a dat seama că l-a prins în capcana de a-i asculta problemele bănești.

— Îmi pare rău. O să cer să ți se trimită câteva butoaie, spuse el. Probabil că nu se îngrijesc cum se cuvine de casă.

— Nu sînt destui bani, spuse ea simplu. Doriți o cană de bere slabă? O facem noi, costă foarte puțin.

— Mulțumesc, spuse el mușcîndu-și buza ca să nu zîmbească.

Nu se gîndise că avea să dea dovadă de atîta stăpînire de sine. Anul de văduvie o făcuse mai curajoasă, se gîndi el. Era singură într-o țară străină și nu se prăbuseră, așa cum ar fi făcut alte fete, ci își adunase puterile și devenise mai puternică.

— Se simt bine Milady mama regelui și prințesa Mary? întrebă ea deplin stăpîină pe sine, de parcă l-ar fi primit în Camera Aurită de la Alhambra.

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el. Dar tu?

Ea zîmbi și-și plecă capul.

— Văd că nu e nevoie să vă întreb de sănătate, spuse ea. Arătați neschimbat.

— Într-adevăr?

— La fel ca în ziua cînd v-am întîlnit pentru prima dată, spuse ea. Cînd abia ajunsese în Anglia și mă îndreptam spre Londra, iar voi ați venit călare înaintea mea, să mă vedeți.

Catalina trebui să facă un efort să nu se gîndească la Arthur în seara aceea, copleșit

de rușine din cauza purtării tatălui său, încercînd să-i vorbească cu jumătate de gură și aruncîndu-i priviri piezișe.

Își alungă cu hotărîre iubitul cel tînăr din gînduri și-i zîmbi tatălui lui, spunînd:

— M-a surprins atît de mult venirea voastră. M-am speriat tare.

El zîmbi. Își dădu seama că ea evocase imaginea acelei seri, cînd o văzuse pentru prima dată: o fecioară lingă patul ei, îmbrăcată în cămașă albă, cu o bonetă albastră și cu părul împletit căzîndu-i pe spate. Evocase gîndurile lui de-atunci, cînd simțise că intrase la ea ca un siluitor, forțînd ușa dormitorului și putînd s-o forțeze oricînd și pe ea.

Se întoarse și se așeză pe un scaun ca să-și ascundă gîndurile, făcîndu-i semn Catalinei să se așeze și ea. Guvernanta ei, aceeași femeie acră și încăpățînată ca un catîr – după cum observă el cu neplăcere –, stătea în celălalt capăt al încăperii, alături de alte două doamne.

Catalina se așeză cu calm desăvîrșit, cu degetele albe împreunate în poală, cu spatele drept, ca o femeie conștientă de puterea sa de atracție. Henric nu spuse nimic și o privi o clipă. Cu siguranță, știa bine ce face cînd îi amintise de prima lor întîlnire, nu-i așa? Dar, fără îndoială, fiica Isabellei a Spaniei și văduva fiului său nu putea să-i ațite plăcerile trupești dinadins, nu-i așa?

Un servitor intră aducînd două căni cu bere ușoară. Regele a fost servit primul, apoi Catalina luă cealaltă cană. Sorbi o înghițitură mică, apoi așeză cana.

— Tot nu-ți place berea?

Tresări auzînd tonul intim al propriei voci. Dar nu era nimic rău în a-și întreba nora ce-i place să bea, nu?

— Beau doar cînd îmi e foarte sete, răspunse ea. Dar nu-mi place gustul pe care mi-l lasă în gură.

Își duse mîna la gură și-și atinse buza de jos. El privi fascinat cum degetul fetei atinge vîrfurile limbii. Ea se strîmbă.

— Cred că nu va fi niciodată printre băuturile mele preferate, spuse ea.

— Ce obișnuiai să bei în Spania?

Observă că abia putea vorbi. Îi privea încă gura moale, buzele care străluceau ude acolo unde le atinsese cu limba.

— Apa era bună de băut, spuse ea. La Alhambra, maurii au construit conducte care aduc apă din munți pînă în palat. Beam apa izvoarelor de munte direct din fîntîni, era încă rece. Și beam sucuri de fructe, desigur. Aveam fructe minunate vara, și gheată, și serbeturi, și vinuri.

— Dacă mergi cu mine în călătoria prin țară la vară, putem merge în locuri unde apa e bună de băut, spuse el.

Se gîndi că părea un băiat neghiob promițîndu-i apă de băut. Dar continuă cu încăpăținare:

— Dacă mergi cu mine, putem merge la vînătoare, putem merge pînă în Hampshire și chiar mai departe, pînă la New Forest. Îți amintеști locurile? Cam pe unde ne-am întîlnit prima dată.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Dacă voi mai fi aici, desigur.

— Dacă mai ești aici?

Tresări, aproape uitînd că era prizoniera lui, că urma să se întoarcă acasă în vara aceea.

— Mă îndoiesc că voi ajunge la o înțelegere cu tatăl tău pînă atunci.

— Cum se face că durează atît? întrebă ea, deschizînd larg ochii albaștri și prefăcîndu-se